

นิยามของกลุ่ม Blacklist  
'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ'

Pretitle : Welcome to 6/6 Family ♥

ห้องประชุมแบล็กลิสต์

"จิมเบ นั่นหน้าแกไปโดนอะไรมา" ปกติทราฟฟิคไม่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน แต่ไอ้รอยแดงๆ บนแก้มของเพื่อน...มันชวนให้สงสัย เพราะดูยังไงก็หนีไม่พ้น 'โดนตบ!'

"รอยแดงแจ๋เรียงกันห้านิ้วแบบนี้โดนตบมาแห่งเดียวละ" ไตเติ้ลวิเคราะห์ด้วยมادنักวิชาการ

"เออ! ชัดมาเต็มๆ ไม่มีบอกล่วงหน้ากันเลยสักคำ ซวยชิบเป๋ง" จิมเบ บ่นพลางยกมือขึ้นลูบรอยนิ้วมือบนแก้มด้วยความเซ็ง

"เฮ้ย! นี่โดนสาวตบมาจริงๆ เหนอะครับเบเบ่ \*O\*" นี่คือชื่อเล่นใหม่สุดหวีที่ไตเติ้ลบัญญัติให้กับเพื่อนสนิทของเขา 'เบเบ่'

"เออดิอะ --!"

"ไปทำอืทำไหนเข้าอีกละถึงโดนชดมาเต็มฝ่ามือแบบนี้" บรรทัดถามเสียงเรียบ

"อย่าถามเลย เรื่องมันยาว เขาเป็นว่าชวยเวรี่ชวยก็แล้วกัน"

"เมื่อไหร่พวกแกสองคนจะคุยกันให้มันรู้เรื่องสักทีวะ ปล่อยให้แบบนี้



เดียวกับชวดหรือ..."

"เออ ถ้าจะชวดก็ให้มันชวดไปเหอะวะ ไม่ได้เป็นอะไรกันจริงๆ  
ชะหน่อย -\*-"

"ปากแข็ง ระวังให้ตีเหอะ โดนคนอื่นคาบไปแล้วจะต้องวิ่งกลับมา  
ปรึกษาไ้คุณเติ้ล"

"ใครจะมาคาบ ไม่เห็นมีสักคน -\*-"

"เยอะแยะ นักบอลห้องลิบ กรรมการนักเรียนห้องลิบห้าไหนจะเด็ก  
ม.ห้า ที่เป็นนักเทนนิสนั่นอีก"

"เออวะ นี่ถ้าแกไม่พูดฉันก็ไม่เคยสังเกตเลยนะว่าคนที่มาจับคนนั้น  
ของไอ้เบมีแต่นักกีฬาทั้งนั้น"

"ไม่ใช่ นักกีฬาที่มีนะ" บรรทัดช่วยเสริมหน้าตา

"ฉันว่าแกอยู่กับไลลามากไปจนกลายเป็นพวกที่ชอบก๊อชชิปเรื่อง  
ชาวบ้านจนเป็นกิจวัตรไปแล้ว รู้ตัวบ้างมั้ยะเนี่ย"

"- \_ +"

"แล้วนี่ตกลงแกไปทำบ้าอะไรถึงโดนชดมาซะเต็มฝ่ามือแบบนี้วะ"

"แกควรจะถามฉันมากกว่านะแอนดริวว่าทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงต้อง  
ทำกับฉันถึงขนาดนี้" จิมเบถามกลับอย่างเคื่องๆ เมื่อเห็นท่าทางของ  
แอนดริวที่ส่อชัดว่ามองอีกฝ่ายในแง่ดีจนเกินจำเป็น

"นั่นสิครับเป่เบ่ นิสัยกวนประสาทหน้าตายอย่างแกไม่โดนตบสวน  
กลับมานี่ตีแปลก" ไต้เติ้ลก็เห็นพ้องกับแอนดริวเช่นกัน

"ตกลงแกไปทำอะไรเขาก่อนวะจิมเบ" ทราฟพิศถามเสียงเรียบ

"เฮ้ย นี่แกก็เป็นไปกับเขาด้วยเหอะวะทราฟ ฉันคิดว่าแกจะอยู่เคียง  
ข้างฉันซะอีก"

"อยู่เคียงข้าง? แกระวังคำพูดหน่อยเถอะครับเพื่อนเบี ฉันฟังแล้ว  
ขนลุกว่ะครับ"

"แกก็เงียบปากไปเถอะครับไ้คุณเติ้ล ดูสิครับ รอยนิ้วทั้งห้าประทับ  
อยู่บนหน้าฉันแบบนี้ แทนที่พวกแกจะเห็นใจ ดันมากล่าวหาว่าฉันไป  
ทำอะไรเขาก่อนซะงั้น"



ปุยฝ้าย

"แหม ล้อเล่นแค่นี้ทำมาอารมณ์เสีย ปกติไม่เห็นแจะอารมณ์เสีย  
ง่ายขนาดนี้เลยนะครีบ ฮะๆ นั่นแน่ นี้อย่าบอกนะครีบว่าแก..."

"จะมานั่นแน่อะไรของแกอีกครีบเพื่อนเต้ล -\_-!!!"

"ฉันยังไม่ทันได้พูดอะไรเลยด้วยซ้ำ แต่เป็นแกต่างหากที่ร้อนตัวไป  
เอง :p"

"\*\_-"

"เอาเป็นว่าฉันเชียร์..." ไฮไลทียกมือพูดขึ้นลอยๆ ในขณะที่ทราฟฟิค  
ยกมูมปากขึ้นน้อยๆ เป็นเชิงเห็นด้วย

"ฉันด้วย"

"เฮ้ย! นี่แกก็เป็นไปกับเขาด้วยเหอวะทราฟ"

"ผู้หญิงตบแสดงว่ารักไม่ใช่เหอวะ (- - );"

"แต่อันนี้เขาไม่ได้ตบด้วยความรักวะครีบทราฟ อีกอย่างมุกนี้ของแก  
นี่มันก็โบราณมากๆ เลยวะ ผู้หญิงตบเพราะรักเนี่ยนะ เฮ้ยสุดๆ" จิมเบ  
วิจารณ์ซึ่งๆ หน้า ทำเอาทราฟฟิคถึงกับไปต่อไม่เป็น

"\*\_-"

"แกลืมไปแล้วเหอวะว่าบอสของเราฉลาดทุกเรื่องยกเว้นเรื่องพรรคนี้  
ไม่อย่างนั้นจีบสาวที่จะต้องเกณฑ์เพื่อนทั้งกลุ่มมาช่วยเหอ"

"แกก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันนักหอรอวะแอนดริว!" >> ทราฟฟิค

"=()=" >> แอนดริว

"นั่นสิครีบเพื่อนแอนดริว แค่ว่าชวนสาวไปตรวจโรงหนึ่งเป็นเพื่อน  
ยังต้องวางแผนอีกเกริกใหญ่โต แถมยังหน้าด้านไปรบกวนไอ้ไว้อีกต่างหาก  
สุดท้ายดันมาพลัดตกหลุม (รัก) ที่ตัวเองขุดเอาไว้ซะงั้น ;p"

"ก็ดีกว่าไอ้กะล่อนบางตัวที่ช่วยปกปิดความผิดให้แฟนตัวเองแหละ  
วะ"

"แค่ๆๆๆ"

"ฉันไม่ค่อยกับพวกแกแล้ว! โดนตบจนหน้าแหกขนาดนี้แทนที่จะ  
ปลอบใจกัน" จิมเบป่นกระปอดกระแปดด้วยความน้อยใจก่อนจะลุกหนี  
ออกจากห้องไปทันที



1-2

"เป็นบ้าอะไรของมันวะ ล้อเล่นแค่นี้ทำเป็นมาใส่อารมณ์ ที่มันเล่นกับคนอื่นไม่มีใครเขาทำอะไรมันลั้ลค่า พอโดนพวกเราแะเข้าหน่อยทำเป็นมางอน"

"มันคงไม่ได้แอบชอบเขาจริงๆ หรอกนะ" บรรทัดถามขึ้นมალอยๆ

"จะบ้าหรือไอ้บรร! เป็นไปไม่ได้หรอก ที่พูดแซวไปก็เพราะจะแก้งมันเฉยๆ" แอนดริวผู้มีความเชี่ยวชาญด้านความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงอยู่ในเลเวลต่ำรองจากทราฟฟิคสรุปเองเสร็จสรรพ

"ของแบบนี้มันไม่แน่หรือเว้ยยย ถึงจะอ้างว่าเป็นงานก็เถอะ แต่ดูมันหยุดหึงตั้งงานตลอดเวลาที่มีใครมาวุ่นวายกับของของมัน" ไตเติ้ลบอกยิ้มๆ

"แต่ฉันยังนึกไม่ออกเลยจริงๆ นะเว้ยว่ามันไปกวน teen ทำอะไรเขาก่อนถึงได้โดนซัดมาซะเต็มเหนี่ยวแบบนี้"

"จูบ?" ไฮไลท์เริ่มเดาเป็นคนแรก

"ตัดประเด็นนี้ทิ้งไปด่วนๆ เลยครับเพื่อนไฮ คนอย่างไอ้เบ๊ไม่มีทางทำอะไรไปหรอก" ไตเติ้ลตัดประเด็นนี้อย่างมั่นใจในสภิกการถึงเนื้อถึงตัวผู้หญิงที่มีอยู่น้อยนิดในตัวจิมเบ

"หอมแก้ม?" แอนดริวเดาบ้าง

"เพื่อนแอนดริวครับ นี่เรากำลังพูดถึงไอ้เบ๊อยู่นะครับ ไม่ใช่ฉัน หรือไอ้ไฮ ที่จะกล้าทำอะไรบ้าบิ่นแบบนี้"

"อะแฮ่ม" ไฮไลท์กระแอมเบาๆ อย่างร้อนตัว แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาเลยๆ ของไตเติ้ล

"บรร ว่างๆ แก่ก็สืบดูหน่อยว่าตกลงสองคนนั้นมันยังงักกันแน่ ไอ้ไฮด้วย สายข่าวแกดีนี่" ทราฟฟิคว่าโดยที่คราวนี้บรรทัดกับไฮไลท์ดูจะเต็มอกเต็มใจในการทำตามคำสั่งเป็นพิเศษ

"ท่าทางสะใภ้ 6/6 คนใหม่จะไม่ธรรมดาซะแล้ววะ" ไตเติ้ลพูดยิ้มๆ ในขณะที่ทุกคนก็พยักหน้ารับอย่างเห็นพ้องต้องกัน



## บทนำ

### เจาะลึกเบื้องหลังกลุ่ม Blacklist ภาค 6

กลุ่มแบล็กลิสต์ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 255X สัตว์ลักษณะประจำกลุ่มคืออักษร BL ซึ่งเป็นตัวย่อของ Blacklist โดยมีทราฟฟิค (ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มแบล็กลิสต์รุ่นที่ 1) และกลุ่มนักเรียนชายที่มีอุดมการณ์ตรงกันว่า 'กฎของโรงเรียนมีไว้เพื่อแหก' เป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดตั้งกลุ่มนี้ขึ้นมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อท้าทายอำนาจของอาจารย์ฝ่ายปกครองและพวกสารวัตรนักเรียน รวมทั้งประกาศความเป็นอิสระ ไม่ขึ้นตรงต่อกฎระเบียบของโรงเรียนที่พวกเขา มองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ

ตลอดระยะเวลาสองปีกับอีกหนึ่งเทอมที่ผ่านมา แบล็กลิสต์ยังคงต้องทำงานแข่งกับเวลาที่เหลืออยู่อีกเพียงแค่อีกหนึ่งเทอมในฐานะสารวัตรนักเรียนลับรุ่นบุกเบิกที่กำลังจะปลดระวางเพื่อรอให้รุ่นน้องมารับช่วงต่อสืบเนื่องมาจากมีคนผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเข้ามาเป็นสมาชิกแบล็กลิสต์รุ่นที่สองเพียงแค่สองคนเท่านั้น และคนหนึ่งขอถอนตัวเนื่องจากได้ทุนไปเรียนต่อต่างประเทศ อย่างไรก็ตามนับว่าปีล่าสุดนี้ยังโชคดีที่นักเรียนชาย ม.4 ปีนี้สามารถผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเข้ามาเป็นสมาชิกแบล็กลิสต์รุ่นที่สามได้ถึงเจ็ดคน

หากเอ่ยคำว่า 'เบียร์ประจำกลุ่มแบล็กลิสต์' แน่แน่นอนว่าทุกคนในโรงเรียนต่างรู้จักันดีว่าหมายถึงจิมเบ หนุ่มหล่อน่ารักเพียงหนึ่งเดียวของกลุ่มที่ยังคงครองตำแหน่งโสดข้ามปีมาจนถึงบัดนี้ ด้วยนิสัยเฟรนด์ลี่เข้าถึงง่ายทำให้เขาเป็นขวัญใจในหมู่น้องมากเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตามสมาชิกแบล็กลิสต์ทุกคนต่างรู้จักันดีว่าภายใต้ลู่คเฟรนด์ลี่ 'ดูเหมือน' เข้าถึงง่าย แท้จริงแล้วไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด เขาคุยเล่นกับแฟนคลับทุกคนอย่างเป็นกันเอง แตกต่างจากสมาชิกแบล็กลิสต์คนอื่น ๆ ที่ไม่นิยมสูงส่งกับแฟนคลับสักเท่าไร แต่พอเอาเข้าจริงกลับไม่มีผู้หญิงคนไหนฝ่าด่านมาเป็นตัวจริงของเขาได้สักคน

ถ้าพูดถึงแก๊งแบล็กลิสต์ นอกจากเข้มงวด BL แฟชั่นเครื่องแบบ



ผิวดูเรียบตั้งแต่หัวจรดเท้า ซึ่งตอนนี้แอดวานซ์ถึงขั้นมีคนตัดแขนเสื้อสูททั้งสองข้างออกหน้าตาเฉยโดยมีผู้นำเทรนด์คือจิมเบ...บีประจำกลุ่มผู้แสนครีเอต และสมาชิกทั้งหกคนที่มีเอกลักษณ์แตกต่างกันออกไปแล้ว แน่แน่นอนว่าอีกอย่างที่ทุกคนในโรงเรียนจะต้องนึกถึงคือห้องหกอันเป็นศูนย์รวมของสมาชิกหลักของแก๊งแบล็กลิสต์ ด้วยเหตุนี้แฟนของหนุ่มๆ แบล็กลิสต์จึงได้รับการขนานนามว่า 'สมาคมภริยาห้อง 6/6' อันประกอบด้วยเมลอน ผักกาด ออเรนจ์ คัพเค้ก และไลลา ส่วนใครจะมาเป็นสมาชิก 'สมาคมภริยาห้อง 6/6' คนต่อไปและคนสุดท้ายของกลุ่ม คงต้องขึ้นอยู่กับจิมเบว่าจะเลือกใครมาเป็นสะใภ้ห้อง 6/6



15

ทราฟฟิค

แอนดริว

ไฮไลท์

จิมเบ

ไตเติ้ล

และบรรทัด

สมาชิกหลักทั้งหกคน...

ที่เปรียบเสมือนเสาหลักของ 'แบล็กลิสต์'

กลุ่มนักเรียนชายที่รวมตัวกันขึ้นมาภายใต้สโลแกนที่ว่า...

'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ!!!'

1

คราวช่วยมาเยือน!

ตอนนี้อาจารย์เกือบครึ่งโรงเรียนเดินทางไปอบรมที่ประเทศฟินแลนด์เป็นเวลาสองเดือน ทำให้ต้องมีการเรียนรวมกันในบางวิชาที่ห้องประชุมชั้นสี่ อาคารเฉลิมพระเกียรติ

และเป็นเพราะเมื่ออาทิตย์ก่อนมีนักเรียนห้อง 6/9 แอบพกประทัดเข้ามาจุดเพื่อประท้วงอาจารย์นงพะงาฐานกตเกรตวิชาพระพุทธศาสนา ฝ่ายปกครองเลยจัดเวรसारวัตกรนักเรียนมาคอยตรวจเช็คกระเป๋าของทุกคนก่อนเข้าห้องเรียนรวม เพื่อป้องกันการเกิดเหตุวุ่นวายแบบนั้นขึ้นอีก ซึ่งการตรวจกระเป๋าโดยไม่มีการแจ้งเตือนล่วงหน้าทำให้सारวัตกรนักเรียนเจอสสิ่งของต้องห้ามนอกเหนือจากประทัดอีกเยอะแยะมากมาย เช่น ถูยง อนามัย บุหรี่ ไฟแช็ก แผ่นหนังโป๊ ฯลฯ ซึ่งฟาง หนึ่งในเพื่อนร่วมห้อง 6/7 ของฉัน (ยังอยู่ในช่วงจับสลากคละห้องอยู่) ก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย

"แครอททท~ ทำไงดีอ่า เมื่อกี้ฉันโดนริบกระเป๋าเครื่องสำอางไปแล้ว เพิ่งมานึกขึ้นได้ว่าในนั้นมันมีแฟลชไดรฟ์ที่ฉันยืมแถมมาด้วยอะ ฮือๆๆ"

"ช่างเถอะแก แฟลชไดรฟ์นั้นไม่มีข้อมูลสำคัญอะไรเท่าไรหรอก ส่วนใหญ่เป็นไฟล์รายงานที่ส่งไปแล้วทั้งนั้น"

"แกไม่รู้อะไร ช่างในแฟลชไดรฟ์นั้นมันไม่ได้มีแค่ไฟล์รายงานของ แกนะสิ ฮือออออ"

"ยังมีไฟล์รายงานเล่มที่แกยังไม่ได้ส่งค้างอยู่ในนั้นอีกหรือ แล้วทำไมแกไม่แบ็กอัพไว้หลายๆ ที่"

"แครอท"

"หือ?"

"สัญญากับฉันก่อนได้มั๊ยว่าแกจะไม่โกรธ TAT"

"มีเรื่องอะไรก็ว่ามาเถอะ"

"คือว่า...เมื่อวาน...เพื่อนฉันที่อยู่ห้องอื่นมันเอารายชื่อนักกีฬาที่จะลงแข่งเทนนิสของคณะสี่เราไปส่งที่ห้องหมวดผลไม้ แต่เผอิญว่าในห้องไม่มีใครอยู่เลย มันเห็นคอมฯ ตรงโต๊ะอาจารย์ฝึกสอนเปิดหน้าจอค้างไว้อยู่เลย ลองเดินไปดูใกล้ๆ ก็เห็นว่าเป็นข้อสอบปลายภาคของวิชาพละ มันก็เลยแอบก๊อบเอาไว้ จากนั้นก็โทรเรียกฉันให้หาแฟลชไดรฟ์มาเก็บไปต่อ TAT"

"O\_O! มะ...หมายความว่า...ในแฟลชไดรฟ์ของฉันตอนนี้มีไฟล์ข้อสอบปลายภาคของวิชาพละอยู่จ้ะหรือ!"

"อะ...ฮือ" ฟางพยักหน้าซ้ำๆ พร้อมกับยกมือไหว้ขออภัยให้ฉันยกโทษ



ให้กับความผิดพลาดอันใหญ่หลวงของนางในครั้งนี่  
นี่มัน...อะไรกันเนี่ยยย~

เย็นวันนั้น ณ ห้อง 6/7

ไวก็ยังไม่กลับมาที่ห้องซะที พอโทรเข้าโทรศัพท์มือถือก็ปรากฏว่า  
หมอนั่นดันปิดเครื่องซะงั้น สงสัยคงติดประชุมสภานักเรียนอยู่แหงๆ เลย  
อะ ส่วนยัยสามคน (เมลอน ผักกาด ออเรนจ์) นั้นตั้งแต่มีแฟนกันเป็น  
ตัวเป็นตนบวกกับมีการจับสลากคณะห้องทำให้พวกเราได้เจอกันน้อยลงไป  
เยอะเลย แต่ถึงยังไงพวกฉันก็ยังนัดรวมกลุ่มกันทุกวันเสาร์อยู่เรื่อยๆ นะ  
^^

จริงๆ แล้วฉันก็พอจะเดาได้นะว่ามนุษย์เถรตรงอย่างไวก็ไม่  
จะยอมใช้เส้นประธานนักเรียนของมันช่วยฉันง่ายๆ แน่ ขนาดเมื่ออาทิตย์  
ก่อนฉันเผลอมาสายอยู่ครั้งหนึ่งแล้วโทรบอกให้มันช่วยเช็กชื่อให้มันยัง  
ไม่ยอมทำเลยคิดดู -\*-

แต่ทีนะ...ยังงัยลองถามดูก่อนก็ไม่เสียหายอะไรนี่นา (เพื่อฟลุค อีๆ)

"อ้าว ทำไมแกยังอยู่อีกเนี่ยแครอท นี่มันจะหกโมงแล้วนะเว้ย"

"ฉัน...รอแกอยู่ล่ะ -\_-"

"เอออะ ฉันเพิ่งเห็นนะเนี่ยว่าแกโทรเข้ามา มีเรื่องอะไรหรือเปล่า  
สีหน้าดูไม่ค่อยดีเลย" ไวก็บอกหลังจากหยิบโทรศัพท์มือถือออกมากดเปิด  
เครื่อง พบว่าฉันโทรเข้าเครื่องเขาเมื่อตอนสี่โมงเย็นหนึ่งและตอนห้า  
โมงเย็นอีกหนึ่งรอบ

"ฉันสงสัยว่าของที่ถูกละวางไว้ที่โต๊ะนักเรียนรีบไปเนี่ย ถ้าอยากจะทำ  
ต้องทำยังไงบ้างเธอ"

"อย่าบอกนะว่าเมื่อกลางวันนี่แกก็โดนรีบกับเขาด้วย -\_-"

"อะ...อ้อ" ฉันรับคำเสียงอ้อมแอ้ม จริงๆ แล้วมันควรเรียกว่าโดน  
รีบแบบอ้อมๆ มากกว่า ฮี้ออ

"น้ำหน้าอย่างแกมีอะไรให้โดนรีบวะ อย่าบอกนะว่าโดนรีบสมุดจืด  
หลิวอะไรนั่น" ใ้ใจโคงกำลังหมายถึง 'สมุดจืดกันลิ้ม' ของฉันแหงๆ เลยอะ



18



พอดีว่าฉันเป็นพวกที่ชอบย้ำคิดย้ำทำ ก็เลยแก้ปัญหาด้วยการมีสมุดจดเรื่องที่จะต้องทำในชีวิตประจำวัน ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มันซะเลย (ขนาดเรื่อง 'เรียงกางเกงในเข้าลิ้นชัก' ฉันก็ยังจดเลยนะเออ --\*) ยัยสามคนนั้น (เมลอน ผักกาด ออเรนจ์) ก็ติดนิสัยนี้จากฉันไป โดยไม่รู้ตัวเช่นกัน ตอนแรกเห็นหัวเราะเยาะฉันกันใหญ่ว่าทำอะไรโบราณ ตึกดำบรรพ์ แต่สุดท้ายทั้งสามคนก็พากันไปซื้อสมุดโน้ตเล่มเล็กๆ มาจดสิ่งที่ต้องทำไว้พกติดตัวเอาอย่างฉันจนได้ :o

"ไม่ใช่หรอก แต่เป็น...กระเป๋าเครื่องสำอาง --+"

เป็นเพราะโรงเรียนเราล้นนักเรียนหญิง (ทั้งแท้และเทียม) หมกมุ่นกับเรื่องความสวยความงามจนละเลยเรื่องการเรียน ฝ้ายปกครองก็เลยเคร่งครัดกับเรื่องนี้นักเรียนหญิง (แท้และเทียม) จะมีเครื่องสำอางเอาไว้ในครอบครองเป็นอย่างมาก และถึงฉันจะไม่ใช้คนที่ชอบแต่งหน้าหรือพกเครื่องสำอางมาโรงเรียน แต่โดยส่วนตัวแล้วฉันว่ามันเป็นความเชื่อที่โบราณมากๆ เลยนะ คือมันอาจจะมึผลกระทบบ้างสำหรับบางคนที่วันๆ เอาแต่แต่งตัวแล้วก็บ้าตามตี๋ผู้ชายจนไม่สนใจการเรียน แต่มันก็มีบางกลุ่มอีกเช่นกันที่ถึงจะบ้าแต่งตัวแต่งหน้ามาโรงเรียนแต่ผลการเรียนก็เทพจนฉันยังต้องหนาว และก็อาจจะมีสำหรับบางพวกที่ไม่ว่าจะแต่งหรือไม่แต่งหน้ามาโรงเรียนแต่ก็ยังคงเรียนใจเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน --\* ถ้าให้เดาฉันว่าอาจารย์ฝ้ายปกครองที่ออกกระเบียบนี้จะต้องเป็นสุวลี (อาจารย์ฝ้ายปกครอง) ไม่ก็เจ็จจินต์แห่งๆ เลยละ

"ตลก! แกเนี่ยนะพกเครื่องสำอาง อย่ามาอำ =()="

"มันไม่ใช่ของฉัน แต่เป็นของเพื่อนที่เอามาฝากไว้ต่างหาก" ไม่น่าเชื่อว่าฉันจะสามารถโกหกต่อหน้าไอ้ไวกี้ได้แบบเนียนขนาดนี้

"เออ! ก็ว่าอยู่ อย่างแกไม่น่าจะพกอะไรที่มันดูดีจจริตแบบนั้น เห็นตุ๊กที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวจะตาย"

กิ๊ก!

"\*\_\*"

พูดแบบนี้หมายความว่าไง ฉันไม่ได้แหย่ขนาดนั้นซะหน่อย



"จริงๆ ถ้าแกอยากได้คืนก็ไม่ยากนะ แคไปเขียนคำร้อง 'ขอของที่ถูกริบคืน' ที่ฝ่ายปกครองพร้อมเหตุผล เดียวก็จะมีสารวัตรนักเรียนติดต่อกันให้ไปรับของคืนเองถ้าเหตุผลที่แกเขียนมันเข้าท่าพอ แล้วก่อนคืนของก็จะมีขั้นตอนตรวจเช็คก่อนส่งคืน...แค่นั้นเอง"

ทำแบบนั้นไม่ได้หรอกเพราะฉันต้องการข้ามขั้นตอน 'ตรวจเช็คก่อนส่งคืน' นะเซ!

"ฟังดูยุ่งยากจังเนอะ ว่าแต่...ของที่โดนริบไปเนี่ยเขาเก็บไว้ที่ไหนกันหรือ"

"ทำไม แกจะไปขโมยหรือ"

เฮือก!

"ปละ...เปล่าซะหน่อย"

โอ้ยยย ทำไมสกลโกหกของฉันมันถึงได้ต่ำแบบนี้ละ \*- โทกที่ไรเป็นต้องถูกจับได้ตลอดเลยอะ

"เฮ้ย! แชวแค่นี้ทำไมต้องหน้าซีดวะ แกนี่มันขวัญอ่อนเหมือนเดิมเลยจริงๆ"

"= ()="

ตกลงแค่แซวเล่นหรือหรือ เมื่อกี้ฉันนึกว่ามันจับได้จริงๆ นะเนี่ย

"แต่เรื่องที่เก็บนี่ฉันไม่รู้จริงๆ วะ งานนี้พวกไอ้ทราฟมันเป็นคนรับผิดชอบ"

"ปกติพวกแบล็กลิสต์เป็นคนดูแลเรื่องของที่ถูกริบหรือ"

"อ้อ...แต่บอกตรงๆ เลยนะ ถ้าเป็นฉัน ฉันคงไม่ช่วยแกแน่ๆ แต่ถ้าเป็นไอ้พวกนั้นก็ไม่น่า"

"..."

"เอาเป็นว่าถ้าแกอยากได้ของคืนง่ายๆ ก็ลองไปถามไอ้พวกนั้นดู แต่ฉันว่าแกควรไปเขียนคำร้องที่ฝ่ายปกครองจะดีกว่า อาจจะยุ่งยากกว่านิดหน่อย แต่อย่างน้อยมันก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแกจะบอกว่ามันก็แค่กระเป๋าเครื่องสำอางก็เหอะ"

ไอ้ไว้อย่างตรงตรงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ขนาดเพื่อนสนิทก็ยังไม่



นุ้ยฝ้าย

ละเว็น

"อ้อ ยังไงก็ขอบใจแก่มากนะ แล้วนี่แกจะกลับรียังอะ"

"ยัง เดี่ยวจะลงไปเตะบอลกับพวกไอ้แคมป์ก่อน"

"อ้อ"

"แกเองก็รีบกลับเถอะวะ หรือว่าจะไปหาไอ้พวกนั้น (แบล็กลิสต์) ก่อน"

"ฉันก็ยังไม่แน่ใจหรอกว่าจะไปหาพวกนั้นหรือเปล่า"

"ไม่ต้องเขินหรอก ถ้าแกอยากใช้เส้นก็ทำไปเหอะ ฉันเข้าใจว่ามันสะดวกกว่า...ถึงฉันจะไม่เห็นด้วย แต่ถ้าพวกนั้นมันยอมช่วยแก ฉันก็คงไม่ไปก้าวก่ายหรอก"

โห ไอ้ไอ้พวกแบบนี้ฉันก็ยิ่งรู้สึกผิดมากกว่าเดิมอีกนะเนี่ย แต่จะให้ทำไงได้ ก็ฉันจำเป็นต้องทำแบบนี้จริงๆ นี่นา

คือถ้าไม่ใช่เพราะแฟลชไดรฟ์นั้นมีข้อสอบปลายภาคของวิชาพลอยู่ข้างใน ฉันคงจะให้ฟางรีบวิ่งไปเขียนคำร้องขอของที่ถูกริบคืนตามที่ไว้วางใจไปแล้วละ

"- \_ - +"

"ฉันไปก่อนนะ ออย่ากลับเย็นนักละ ถ้ามันมีदनัก็ขอติดรถไอ้พวกนั้น กลับซะ ไม่ต้องไปเกรงใจเข้าใจมัย"

แฮม รู้ทันตลอดเลยอะ ดูมันจะมั่นใจเหลือเกินนะว่ายังไงวันนี้ฉันก็จะต้องวิ่งไปขอความช่วยเหลือจากพวกแบล็กลิสต์แน่ๆ



๒๐

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)